

22. března 2009 - Kde jsou stateční modří křesťanští blaniční rytíři ?

Tak a je to tady. Máme to, co jsme si svým mediálním negativismem vyvolali. Oranžová válka začala: oranžoví praporečníci a vozatajstvo se kolem prvního jarního víkendu halasně seřazovalo, načež se dalo za nadšeného a pečlivě naplánovaného programového skandování davu do příprav na nové válečné tažení. Klasický oranžový scénář KKK (Krise, Kauzy, Knokaut pro pravici), na který bylo již po mnoho týdnů upozorňováno, se podařilo bohužel rozjet naplno. Oranžová spanilá jízda vyrazila na své vítězné tažení Evropou. Na svých praporech však místo kalicha velké slovo KRIZE a SOCIÁLNÍ STÁT. Všichni modří křesťanští rytíři - až na jako obvykle osamoceného a nejstatečnějšího, nejsympatičtějšího Sv. Václava, jenž vjel na svém krásném bílém oři až přímo do nepřátelského ležení, za uctivého povykování přítomné chasy - zalezli strachem z této tzv. krize nejspíše někam do Blaníku, aby usnuli spánkem spravedlivých a čekali na to, až bude opravdu nejhůře. Ještěže měli tolik odvahy, aby vyslali alespoň sličné markytánky - zpravodajky - s náručemi plnými dobře propečených prázdných „vdolků“ a skrytých kamer přímo před mohutné hradby oranžového „průmyslového hradu“. To se již však vlna za vlnou valily desítky tisíc oranžových „Pepků námořníků“ celou Evropou za zvuků polnic, ohlašujících příchod nového světového řádu, zřejmě ve stylu německého „New Order“. „Kdo nejde s námi, jde proti nám a bude smeten“, říkají halasně dobře najedení oranžoví kapitáni hladovým lidem tam dole. Teď to teprve začalo. Druhá spřízněná skupina armád vyrazila tentokrát nikoliv z východu, jak by se dalo čekat, nýbrž ze západu a to hned bohužel ze země za velikou louží, která byla až dosud vždy rodištěm především modrých křesťanských rytířů, hájících svobodu a víru. V nejbližších týdnech se mají obě oranžové vlny spojit a obklíčit poslední svobodné modré pevnosti v naší vlasti a staré dobré civilizované Evropě.

Co nás všechny nebohé poddané tedy čeká? Prý ty nejúžasnější a nejbáječnější oranžové světlé zítřky pod rázným tvrdým bičem nových pánů, kteří nám dají sice pár pomejů ze svých stolů, ale za cenu neustálého komandování, nových zákazů, příkazů, většího množství bičů, vymývání mozků sladkými oranžádami a hlavně ještě větším utážením oné pomyslné smyčky kolem našich svobodných životů.

Rozumní lidé však vidí, slyší a nenechají se ošálit. Mnozí pamatují ještě onu dusnou atmosféru dob dávno minulých a to, co to znamená socialismus. Dnes, kdy se socialismus chytře skrývá za slovíčka „silný sociální stát“ a zneužívá se bohužel též křesťanská solidarita k podpoře oné silné role státu, kdy je k tomu dokonce využíván také odkaz našeho prvního presidenta Masaryka a jeho paní, je třeba rázně, odhodlaně říci: takhle by to nešlo, my si ještě moc dobře pamatujeme na těžké okovy nesvobody, na život bez šancí, bez radosti a smyslu, na onen státní dirigismus snažící se ovlivňovat veškeré části našich životů, vlamovat se všude bez jakýchkoliv skrupulí a úctě k opačnému názoru, svobodné vůli, apod.

Velmi fikaně a propracovaně připravené oranžové tažení Evropou za nastolení nového socialistického „New Orderu“ začalo nejprve dopředu domluveným pádem amerických akciových trhů, zvolením nového demokratického amerického presidenta a posléze pokračovalo dále vzrůstem socialistických nálad po celém světě za nadšené podpory jistých mediálních a finančních skupin. Uměle vyvolaná tzv. krize se nyní naplno ukázala jako podhoubí a perfektní silný odrazový můstek pro všechny levicové kruhy. Pokud se dobře přitopí pod oním „oranžovým krizovým kotlíkem“, pak o to větší bude posléze úspěch, který oranžové vojsko docílí. Fascinující je však v této souvislosti naprostý propadák modrých „think tanků“, které jakoby strnule čekaly a nevěřičně zíraly na všechny tyto perfektně vykalkulované a dopředu připravené úspěšné operace celosvětových socialistů. Kde je tedy

modrá mobilizace? Kde jsou ony voje krásných modrých křesťanských blanických rytířů v plné lesklé zbroji s praporci a hesly: SVOBODA, ODPOVĚDNOST, SPRAVEDLNOST, SOLIDARITA, VÍRA, ETIKA, SLUŠNOST.

Ted' ale vážně. Čeští oranžoví hoši se velmi pozitivně profesionalizovali, což jim přirozeně přináší úspěchy, ikdyž je to bezesporu na druhé straně na úkor svobody nejen jejich řadových příslušníků, nýbrž předně posléze - pokud by se jim tedy podařilo získat moc - všech obyvatel našeho státu. Jejich vystupování, dopředu připravené inteligentní složité politické scénáře, fikaně promyšlené marketingové a mediální strategie, kvalitní americko-francouzsko-němečtí poradci, oficiální důraz na pomoc lidem, tzv. nenechávání občanů na holičkách, výroky ve stylu: problémy lidí musejí být tzv. „našimi problémy“, serióznost, snaha o etický přístup, tzv. „modernizaci“ mj. díky internetu apod., to celé nese své pozitivní ovoce. Inu je to sice všechno na první pohled pěkné, ovšem až na to příslovečné B, které již nikdo samozřejmě voličům neřekne, nicméně musí zde být jasně uvedeno a je záhodno důrazně před ním naše lidi varovat. Jsou zde totiž jasně viditelné a dějinami prověřené vývojové hrozby. Zkusme si na některé z nich poukázat:

1. hospodářská recese bude využita a ještě více prohlubována drastickými výroky vedoucích představitelů levice a tato situace bude velmi pragmaticky využita jako vlna k moci pro oranžovou a možná též rudou „spanilou jízdu“ (ve 30. letech minulého století to byla naopak „hnědá jízda“);

2. oranžoví hoši se úzce pokusí napojit mj. na ideovou činnost levicové části amerických demokratů a Obamovy administrativy;

3. budou zavedeny drsné socializující tendence: půjde o pokus o nastolení tzv. „silného sociálního státu“, což přeloženo: je ve skutečnosti silný socialistický stát s vysokými daněmi, omezováním svobody, přirozené etiky, víry v Boha a tradičních hodnot křesťansko-židovské civilizace, dobrovolné lidské vzájemnosti, pospolitosti, výchovy a odpovědnosti každého občana;

4. solidarita a etika budou nahrazovány novými zákony, vyhláškami, větším množstvím „biřiců“ a silnými zásahy do poklidného života občanů, přičemž solidarita bude mylně vykládána jakožto všeobecný socialismus;

5. pokud na tuto situaci neodpoví „modří rytíři“ a obecně pravice - její „think tanky“ - jasnými tématy ve smyslu mj. podpory národní pospolitosti, tak je našlápnuto k drtivému oranžovému vítězství.

Připomeňme si některé signifikantní záležitosti z tzv. „velkého oranžového srazu“:

a) pan hejtman z Ústeckého kraje: krize zasáhla každého z nás;

b) pan Škromach: budou nepokoje;

c) pan eurokomisař Špidla: podpora silného evropského sociálního superstátu; tzv. „pokrok“; úzké propojení ekonomiky se socialistickou politikou;

d) kandidátský projev jediného kandidáta (po dřívější účelové úpravě stanov a dílčím uzavření tzv. „velkého oranžového srazu“ pro novináře): svobodná diskuse je základní hodnota; podporujeme modernizaci a internet; důležitá je loajalita k těm, kteří nám v minulosti pomohli a osvědčili se; chceme se více otevřít veřejnosti;

e) slovenský socialistický premiér pan Fico: **PŘESTAŇTE ŠÍŘIT PANIKU! VŠICHNI POTŘEBUJEME STABILITU A KLID!**;

f) další teze, které zazněly: nastal konec liberalismu; je třeba vytvořit nový velmi silný sociální stát a maximálně jej podpořit (rozuměj: socialistický, autoritativní a pravděpodobně

těž totalitarizující „superstrát“ ve spolupráci s EU); regulace veškerých trhů; úzká spolupráce s prezidentem Obamou; omezování svobody lidí a silné ovládání jejich životů.

Pravda: některé vybrané pozitivní socialistické myšlenky (ve smyslu solidarity, tedy nikoliv totalitního uvažování ekonomických plánovačů), vycházející z hlubokého pochopení křesťanského učení a etiky, jsou sice prospěšné, nicméně jsou však na místě a prospěšné pouze tehdy, když se opírají o upřímnou vroucí víru v Boha (konzervativní solidární princip, nikoliv již socialistický). Nesmějí být nikdy prosazovány násilím, zákony, pomocí represivních složek státu, nýbrž mělo by jich být dosaženo výchovou, etikou, pozitivními příklady a láskou k bližnímu.

Tzv. jarní „velký oranžový sraz“ roku 2009 jednoznačně ukázal, že křesťan a člověk silně věřící v Boha nemůže nikdy stát na levici. Typickou ukázkou pravé tváře „oranžových hochů“ byly antikřesťanské výpady Mgr. Anny Čurdové: jednoznačné útoky na katolickou církev a konzervativní hodnoty věřících občanů, otřesná podpora potratů, dokonce vycházení vstříc veřejné plánované rozvodovosti a rozbíjení hezkých rodinných vztahů na úkor kariérního růstu, útoky na křesťanská občanská sdružení zachraňující budoucí životy nových obyvatel ČR - např. na Hnutí Pro život ČR, o.s. Aby to však nebylo jen negativní, tak též zde se však objevily velmi pozitivní tendence propagující solidaritu v těžkých životních situacích např. z hlediska matek samoživitelek apod.

Vzpomeňme dnes již slavnou a tolik citovanou encykliku „**Quadragesimo Anno**“ papeže **Pia XI. z doby Velké hospodářské krize z roku 1931**, která jasně varuje před socialismem, komunismem a zároveň nabádá k etice v celé společnosti, vzájemné pospolitosti v těžkých dobách, ke vzájemné pomoci a té pravé solidaritě mezi lidmi, což je ta nejlepší cesta z jakékoliv recese:

*„Nepracuje-li tedy člověk na svém vlastnictví, je třeba spojit práci jednoho a výrobní prostředky druhého, neboť žádné z nich samo o sobě nedokáže nic. To měl jistě na zřeteli Lev XIII., když psal: "Kapitál nemůže být bez práce, ani práce bez kapitálu." Proto je zcela mylné připisovat buď jen kapitálu, nebo jen práci to, čeho bylo dosaženo jen jejich součinností. A je naprosto nespravedlivé, když si jeden z těchto činitelů přisvojuje veškerý výsledek díla, a tím přehlíží přínos druhého činitele. /.../ Co jsme řekli o vybudování a zdokonalení společenského řádu, nelze uskutečnit bez nápravy mravů. To jasně dokazují i dějiny. Neboť kdysi existoval společenský řád, který sice nebyl ve všem dokonalý, přece však vzhledem k poměrům a potřebám doby do jisté míry odpovídal zdravému rozumu /.../ **Zbývá nám tedy ještě, abychom pohnali k soudu současnou hospodářskou soustavu a socialismus, který je jejím nejvášnivějším žalobcem, a abychom o nich vynesli otevřený a spravedlivý rozsudek a odhalili nejhlubší kořeny tolikerého zla, a tím také ukázali první a nejdůležitější lék, kterým je mravní obnova. /.../ Socialismus, ze kterého se stal komunismus, v teorii i praxi sleduje dvojí cíl: nejostřejší třídní boj a zničení soukromého vlastnictví. Za tímto cílem nejde jen skrytě a oklikami, ale otevřeně a s použitím všech prostředků, včetně hrubého násilí. Při uskutečňování těchto cílů se ničeho neleká a nic mu není svaté. Když se zmocní vlády, je neuvěřitelné a strašné, jak ukrutně a nelidsky jedná.** Svědčí o tom hrozné zpuštění a trosky, kterými posel rozsáhlé kraje východní Evropy a Asie. A jak velkým je komunismus protivníkem a otevřeným nepřítelem svaté církve a samotného Boha, to už bohužel dokázal svými činy více než dostatečně a všem je to více než dobře známo. Pokládáme za zbytečné věrné děti církve před bezbožným a nespravedlivým komunismem varovat. **Nemůžeme však bez hlubokého zármutku hledět na bezstarostnost těch, kteří toto hrozící nebezpečí podceňují a klidně se dívají na to, jak se všude připravuje násilná vražedná revoluce, která***

by zahubila celou společnost. Tím spíše pak je třeba odsoudit lehkomyšlnost lidí, kteří se vůbec nestarají o odstranění nebo změnu poměrů, jež vzbuzují nespokojenost a připravují tak cestu k rozvratu a ke zkáze společnosti. /.../ Ať se však nikdo nedomnívá, že se všechny nekomunistické směry socialismu opět bez výjimky vrátily k rozumné teorii a praxi. Obvykle totiž nezavrhnou úplně třídní boj ani odstranění soukromého vlastnictví, nýbrž je jen nějak zmiňují. Když se tyto chybné zásady takto zmírňují a jaksi rozředí, vzniká nebo spíše se v některých kruzích bezdůvodně klade otázka, zda by se snad také zásady křesťanské pravdy neměly zmírnit nebo zeslabit tak, aby se vyšlo socialismu vstříc a aby se jako v půli cesty oba směry sešly. Jsou lidé, kteří se oddávají liché naději, že by takto mohli být socialisté převedeni k nám. To je však marná naděje! Neboť ti, kdo chtějí být apoštoly mezi socialisty, musejí otevřeně a upřímně vyznávat plnou křesťanskou pravdu v celém jejím rozsahu a nesmějí dělat žádné ústupky bludům. A především se mají snažit - chtějí-li být hlasateli evangelia - ukázat socialistům, že jejich požadavky, pokud jsou spravedlivé, se dají ze zásad křesťanské víry mnohem přesvědčivěji obhájit a silou křesťanské lásky mnohem účinněji uskutečnit. Co kdyby se však socialismus v otázce třídního boje a soukromého vlastnictví opravdu natolik umírnil a vytříbil, že by se mu již po té stránce nemohlo nic vytýkat? Pozbyl by tím snad už též svůj protikřesťanský charakter? To je otázka, která udržuje mnoho lidí v nejistotě. Mnoho katolíků, kteří velmi dobře vědí, že křesťanské zásady není možno nikdy opouštět ani oklešťovat, upírá oči k Apoštolskému stolci a snažně žádá, abychom rozhodli, zda tento socialismus už své mylné názory odložil natolik, že by bylo možno jej přijmout a "pokřtít", aniž by utrpěla kterákoli křesťanská zásada. Abychom této žádosti s otcovskou starostlivostí vyhověli, prohlašujeme toto: ať již se socialismus chápe jako učení nebo jako dějinná skutečnost nebo jako hnutí, pokud zůstává opravdu socialismem, i když udělal výše zmíněné ústupky pravdě a spravedlnosti, zůstává neslučitelný s učením katolické církve: to by musel přestat být socialismem; jeho pojetí společnosti je totiž od křesťanské pravdy naprosto odlišné. /.../ Podle křesťanského učení je člověk, svou přirozeností společenský, postaven na tuto zemi, aby žil ve společnosti a v podřízenosti Bohem ustanovené autoritě, a tak pěstoval a v celé plnosti rozvíjel všechny své schopnosti ke chvále a slávě Stvořitele a aby věrným plněním povinností svého zaměstnání nebo povolání dosáhl pozemského a zároveň i věčného štěstí. O těchto vznešených cílech člověka i společnosti však socialismus nic neví ani se o ně nestará - zastává názor, že lidská společnost je zřízena jedině pro pozemský užitek. Z toho, že vhodnou délkou práce se vytvářejí hospodářské statky úspěšněji než rozptýleným úsilím jednotlivců, socialisté vyvozují, že hospodářství, které chápou jen jako materiální proces, nutně musí být zespolečenštěno. Domnívají se, že tato nutnost lidí zavazuje, aby se při výrobě zcela odevzdali a podřídili společnosti. Co nejlepší zabezpečení člověka věcmi, které by sloužily k zpříjemnění pozemského života, se stává tak důležité, že vyšší statky člověka, svobodu nevyjímaje, musejí ustoupit a třeba i být obětovány potřebám vysoce efektivní hospodářské výroby. Ztráta lidské důstojnosti, kterou je třeba při "zespolečenštěném" výrobním procesu obětovat, bude prý snadno vyvážena hojností společně vyrobených statků, které poplynou jednotlivcům, aby je mohli podle libosti svobodně používat ke zpříjemnění a zušlechtnění života. Společnost, jakou si vymýšlí socialismus, nemůže tedy existovat a nelze si ji ani představit bez přemíry nátlaku, na druhé straně trpí neméně falešnou svobodou, protože pro pravou společenskou autoritu není v socialistické společnosti místa. Ta se totiž nezakládá na časném a hmotném užitku, nýbrž vychází jedině od Boha, tvůrce a posledního cíle všech věcí. /.../ I když socialismus - jako všechny mylné nauky - v sobě obsahuje něco pravdy (a to papežové nikdy nepopírali), je přece vybudován na chápání lidské společnosti, které je úplně odlišné od pravého křesťanství. Výrazy "socialismus náboženský", "socialismus křesťanský" jsou vnitřně rozporné: nelze být zároveň řádným katolíkem a opravdovým socialistou. /.../ Opravdu, zahleděli jsme se na tvář dnešního hospodářství, ctihodní bratři a milovaní synové, a poznali jsme, že trpí velmi závažnými nedostatky. Soudili

jsme také znovu komunismus a socialismus a zjistili jsme, že všechny jejich směry, i umírněné, daleko zbloudily od přikázání evangelia. /.../ Tak se stalo, že se mnohem větší počet lidí než dříve nestaral o nic jiného, než aby rozmnožil své bohatství, lhotejno jakým způsobem; toužili být nade vším a přede všemi a nedělali si nic ani z největších zločinů proti jiným lidem. Ti pak, kdo první vykročili touto pohodlnou cestou, která vede k záhubě, snadno získali velmi mnoho napodobovatelů své nepravosti - ať již kouzlem svého očividného úspěchu, ať již okázalým přepychem svého bohatství, ať již tím, že se vysmívali výčitkám svědomí jiných lidí, jako by to byla jen malicherná úzkostlivost, ať již svou bezohledností, s níž šli přes mrtvoly svých méně úzkostlivých konkurentů. Když vedoucí činitelé hospodářského života zbloudili z pravé cesty, pak bylo nasnadě, že i dělníci se za nimi všude vrhnou střemhlav do těžé propasti; a to tím spíše, že velmi mnoho zaměstnavatelů používalo svých dělníků, jako by to byly pouhé nástroje, vůbec se nestarali o jejich duše, ba ani nepomysleli na nadzemské hodnoty. Člověk se opravdu zhrozí, když si uvědomí, jak velmi vážným nebezpečím je v moderních továrnách vydána mravnost dělníků (zvláště mladších) a stud dívek i jiných žen; když povážíme, jak často dnešní hospodářský život a zvláště nešťastná bytová otázka bývá překážkou rodinného pouta a návyku na rodinný život; /.../ Dokonalým nazýváme ten řád, jež s velkým důrazem hlásá církev a požaduje i zdravý lidský rozum; aby totiž vše směřovalo k Bohu jakožto k prvnímu počátku a poslednímu cíli veškeré činnosti tvorů a aby všechny statky vytvořené pod vládou Boží byly pokládány za pouhé prostředky, jichž se má užívat jen potud, pokud napomáhají k dosažení posledního cíle. Nelze se domnívat, že se tím snižuje výdělečná činnost nebo se pokládá za méně přiměřenou lidské důstojnosti; naopak, dostává se nám poučení, abychom v ní s pokornou úctou uznali svatou vůli božského Stvořitele, který postavil člověka na zemi, aby ji obdělával a aby ji mnoha způsoby používal podle svých potřeb. Nebrání se poctivě a spravedlivě rozmnožovat jmění těm, kdo vyrábějí zboží, naopak je správné, aby ten, kdo slouží celku a zvyšuje jeho blahobyt, také sám podle svého postavení měl na tomto růstu bohatství podíl, jen když se to vše děje s náležitou poslušností k zákonům Božím a bez poškozování práv jiných lidí a používá-li se bohatství podle zásad víry a rozumu. Budou-li tyto zásady všichni vždy a všude zachovávat, pak se v krátké době prosadí spravedlnost a spravedlivá dělba nejen při výrobě a nabývání statků, nýbrž i při používání majetku, které nyní bývá často velice nezřízené: a proti špinavému úsilí o zájmy pouze sobecké, které je hanbou a velikým hříchem naší doby, bude životem a skutky postaven přemilý, ale zároveň velmi mocný zákon křesťanské umírněnosti a sebevlády, jenž velí člověku, aby hledal nejprve království Boží a jeho spravedlnost, neboť ví jistě, že mu z Boží štědrosti a z věrnosti zaslíbením budou, pokud třeba, přidány i statky časné. /.../ Velmi se tedy klamou ti neprozíraví reformátoři, kteří pyšně zamítají pomoc lásky a žádají jen, aby se zachovávala spravedlnost, a to spravedlnost směnná. Ano, láska nemůže nahradit spravedlnost, když člověk protiprávně odmítá konat spravedlnost, kterou je povinen konat. Avšak i kdybychom předpokládali, že každý člověk nakonec získá všechno, čím jsou mu jiní povinni, vždy bude lásce otevřeno pole široširé: neboť spravedlnost sama, i když je velmi věrně zachovávána, dovede sice odstraňovat příčiny sociálních konfliktů, nikdy však nedovede sjednocovat srdce a vytvářet svornost ve smýšlení. **Zaveďte sebedokonalejší zařízení pro upevnění míru mezi lidmi a pro vzájemnou pomoc: nejspolehlivější zabezpečení své pevnosti mají tato zařízení ve vzájemném spojení srdcí, ve vzájemné lásce členstva; a kde toto není, pak - neviděli jsme to často? - ani nejlepší předpisy nejsou k ničemu. Proto svorná spolupráce všech k dosažení jediného společného blaha zde opravdu bude jen tehdy, budou-li složky společnosti živě cítit, že jsou údy jediné veliké rodiny a dětmi téhož nebeského Otce, ano že jsou jediným tělem v Kristu, "k sobě navzájem /.../ však údy", takže "trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy". Pak zajisté bohaté a vlivné kruhy změní svou dřívější nevšímavost vůči chudším bratrům ve starostlivou a účinnou lásku, s ochotným srdcem vyslechnou jejich spravedlivé požadavky, budou shovívaví k jejich případným proviněním a chybám. Dělníci pak upřímně**

odloží veškerou zášť a závist, jichž osnovatelé sociální revoluce tak zchytrale zneužívají, a nejenže nebudou s odporem nenávidět postavení, které jim v lidské společnosti vykazala Boží prozřetelnost, nýbrž naopak budou na ně hrdí, neboť si budou dobře vědomi, že každý podle svého úkolu a povinnosti opravdu užitečně a čestně přispívá k obecnému blahu a že kráčí ve šlépějích toho, jenž, ač byl Bohem, chtěl být mezi lidmi tesařem a chtěl být pokládán za tesařova syna.“ (Zdroj: www.kebrle.cz/katdocs/soc_enc/QuadragesimoAnno.htm)

Připomeňme si na závěr slova dvou našich presidentů, kterých si velmi občané ČR váží a ctí je. Snad je tedy budou také poslouchat a uvědomí si: kdo a co jak a proč dělá.

Pan president ČR Václav Klaus z 21. března 2009:

„Chci však naléhavě apelovat – a to jak nalevo, tak napravo – aby žádná z našich klíčových politických stran nepodlehla pokušení zneužít přirozených obav občanů z komplikující se hospodářské situace. Taková taktika by snad mohla přinést krátkodobý volební úspěch, ale poškodila by hlavní strategický cíl, onen zmíněný společný jmenovatel, na němž, jak věřím, jsme schopni se shodnout. Tím je budování elementární důvěry občanů v náš stát, v náš demokratický politický systém a v jeho schopnost nalézat racionální východiska z potíží, jež jsou přirozeným důsledkem svobodných společenských poměrů.“ (zdroj: <http://www.klaus.cz>)

Připomeňme socialismus prvního **presidenta ČR T. G. Masaryka** a jeho obzvláště první pozitivní ideovou část, která je tolik blízká křesťanskému pohledu (ony Masarykovy „zákony a řád“ již ovšem v tomto rámci nelze akceptovat):

„Můj socialism, to je jednoduše láska k bližnímu, humanita. Přeji si, aby nebylo bídy, aby všichni lidé slušně žili prací a v práci, aby každý měl pro sebe dost místa, elbow-room, jak říkají Američané. Humanita, to není bývalá filantropie; filantropie jenom pomáhá tu a tam, ale humanita hledí opravit poměry zákonem a řádem. Je-li toto socialismus tož dobrá.“ (zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Socialismus>)

Nezbývá než popřát všem obyvatelům našeho státu, aby se k sobě navzájem lépe chovali, byli více slušní, solidární, etičtí, pomáhali si navzájem, vytvářeli pozitivní informace, dobré zprávy a tím nejlépe likvidovali přirozeně - bez nátlaku - následky současné recese, „oranžových topičů“ v tzv. „krizových kotlech“. S přáním všeho dobrého a Božího požehnání pro celou naši zemi Váš Mgr. Radek Přepiora.